

Artur Gębka

Apa üvege

Illusztrálta: Agata Dudek

Fordította: Körner Gábor

1.

Mikor jelent meg először az üveg? Senki sem tudta pontosan. Talán a szülei veszekedése után, vagy amikor apát megint nem léptették elő a munkahelyén. Eleinte a fotel mellett állt, nem tűnt fel senkinek. Emil vette észre először. Az építőkockáival játszott, és pár darab begurult a bútor alá. Amikor a piros kocka után nyúlt, megcsapta az üveg rossz, savanyú szaga. Fintorgott. Nem tetszett neki az üveg. Fenyegetően ráncolta a szemöldökét, próbálta odébb tolni. De mi ez? Az üveg meg sem moccan! Mozdulatlanul állt, mintha a padlóhoz ragasztották volna. Nem akart megmozdulni.

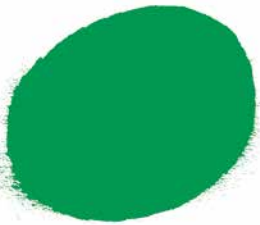
2.

Napról napra magabiztosabban érezte magát az üveg. Emil aggódva figyelte, ahogy lassan a nappali közepére csúszik. Nem rejtőzködött többé.

– Anya, miért lakik velünk? – kérdezte egy nap a fiú.

– Ne törődj vele! – ütötte el a kérdést anya, és kikerülte az üvegtárgyat, mint aminek semmi jelentősége.

Emil azonban nem tudta kivenni a fejéből. Építőkockázás közben figyelte, ahogy az üveg a kedvenc helye felé csúszik a szőnyegen. Közönséges üvegnek tűnt. Palack alakú volt, és palackzöld színű, de hétköznapi külseje ellenére volt benne valami ijesztő. Emil minden alkalommal remegő szívvel pillantott rá.

3.

Az üveg teljesen bevette magát a nappaliba. Emil anyukája munkába sietve néha belebotlott. Ilyenkor ránézett, rosszállóan összehúzta a szemét, de a következő pillanatban elfordította a tekintetét. Alighanem jobban szeretne volna nem látni. Ezt tanácsolta a fiának is.

– Próbálj úgy tenni, mintha itt sem lenne! – mondogatta neki.

De hogy tehetett volna úgy, ha a savanyú, fojtogató szag egyre jobban betöltötte a szobát? Beszivárgott a bútorokba és a függönyökbe, és minél inkább beszivárgott, annál idegenebbé váltak a bútorok. Mintha nem is az övék lettek volna. Emil fogta a kockáit, és bevonult a nappali sarkába. Nem tetszett neki a savanyú szag, és az sem, hogy az üveg elfoglalta a kedvenc helyét a szőnyegen.

4.

Egyedül mintha apát nem zavarta volna az üveg. Ellenkezőleg. Napról napra jobban érdekelte. Munka után üldögélt a kanapén, és néha rápillantott. Tévészés közben szégyenlősen feléje sandított. Idővel egyre hosszabban, figyelmesebben nézte. Megszokta a jelenlétét. Egy nap leült a padlóra, és rászegelte merev tekintetét az üvegre. Tágra nyílt szemmel nézte, mire az üveg – elképesztő! – növekedni kezdett!

